

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. *θερίζω*.

1) Καθίσταμαι μέγας κατὰ τὴν δύναμιν ὡς τὸ θηρίον, γιγαντοῦμαι ἔνθ' ἄν.: *Πέφτοντας μέσα 'ς τὴ φλόγα τὴν ἔρω-
τική τὴν κάνει καὶ ἀποθεριεύει καὶ πίνει ὅλη τὴ γυναίκεα δρο-
σιὰ ΚΧρηστομ. ἔνθ' ἄν. Συνών. θερίζω. 2) Μεταφ.
ἐπὶ ἀγρίων φυτῶν ἢ δένδρων, αὐξάνω ὑπερβαλλόντως Λεξ.
Δημητρ.: Ὁ λόγος ἀποθέριεψε. 'Σ τὰ 'ρεῖπια τοῦ κάστρου
ἀποθέριεψαν οἱ ἀγκαθές.*

ἀποθερίζω σύνηθ. καὶ Πόντ. (Κρώμν. Σάντ. Τραπ.)
ἀποθερίζου Εὐβ. (Αὐλωνάρ. Κονίστρ. κ.ά.) Σκῦρ. ἀπου-
θιρίζου Σάμ. Στερελλ. (Αἰτωλ.) κ.ά. ἀποθερίτζω Κάρπ.
Σίφν. 'ποθερίζω Κύπρ. Ρόδ. Σκῦρ. 'ποθερίζου Εὐβ.
(Αὐλωνάρ. Κονίστρ. Ὁρ.) 'πουθιρίζου Εὐβ. (Στρόπον.)
'πεθερίζω Ρόδ. 'πιθιρίζω Ἰμβρ. ἀποθερνῶ Ρόδ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. *θερίζω*. Πβ. καὶ ἀρχ.
ἀποθερίζω = ἀποκόπτω. Τὸ 'πεθερίζω κατ' ἀφομ.

Συμπληρῶ, περατῶ τὸν θερισμόν, παύω νὰ θερίζω
ἔνθ' ἄν.: *Κοντεύετε ν' ἀποθερίσετε; — 'Μεῖς ἀποθερίσαμε Σκῦρ.
Τόμου ἀποθερίσουμε, βανόμαστε καὶ δένουμε χερόβολα Κέρκ.
'Απουθέρ'σι τῶρα οὐ κόσμους Αἰτωλ. Πριγιόπερ'σι 'ποθερί-
σαμε σὲ δεκαπέντε μέρες Σῦρ. Λέει ν' ἀποθερίσωμε ν' ἀνεπαυ-
τοῦμε Κίμωλ. 'Επιθέρτσασκε τὸ χωράφι Κρώμν. Τὸ 'βρα
ἀπουθιρ'σμένου τοῦ τριφύλλ' Αἰτωλ.*

|| Παροιμ.

*"Όταν μαζί θερίζαμε, Βασίλει κῦρ- Βασίλει,
καὶ ὅταν ἀποθερίσαμε, ποῦ σ' εἶδα, βρὲ κασιδὴ;*
(ἐπὶ τοῦ ἀχαρίστου ἀπαρνούμενου τοὺς βοηθήσαντας αὐτὸν
εὐθύς ὡς παύση νὰ ἔχη τὴν ἀνάγκην των. Ἡ παροιμ. ἐν
πλείσταις παραλλαγαῖς καὶ ἀλλαχοῦ. Ἰδ. ΝΠολίτ. Παροιμ.
3,52 κέξ.) πολλαχ.

*'Ανεάστα, γρά, τὸ γέρω | νὰ τὸν ἔχωμε τὸ θέρος,
σὰν ἀποθερίσωμε, | νὰ τὸ κρεμ-μοολήσωμε*
(ταυτόσημος τῇ προηγουμένη. *ἀνεάστα* = ἀναβάστα, ὑποστή-
ριξε, *κρεμ-μοολήσωμε* = γκρεμοβολήσωμε, ρίψωμεν κατὰ
κρημνῶν) Κάρπ. || Ἄσμ.

*Τῶρα μοῦ ἀπαρνήθηκε σὰν σιταρὰ 'ς τὸν κάμπο
ποῦ τὴν ἀποθερίτουν σ' ἡ καλαμεὰ 'πομένει*
αὐτόθ. Μετοχ. ἀποθερισμένος = ὁ ἀποπερατώσας τὸν θερι-
σμόν) Νουμᾶς 1910,20: *Λίγοι μαθὲς εἶναι ὡς τὰ τῶρα ἀπο-
θερισμένοι, οἱ περισσότεροι δὲ θερίσαν ἀκόμη.*

ἀποθερισιὰ ἡ, Λεξ. Δημητρ. ἀπουθιρ'σιὰ Στερελλ.
(Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποθερίζω καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. *ιά.*

1) Τὸ τέλος τοῦ θερισμοῦ Στερελλ. (Αἰτωλ.): *Πῆγα
κ' ἰγὼ τοῦ βράδ' νὰ βουηθήσου, ἀλλὰ τ'ς ἡῦρα 'ς τ'ν ἀπουθιρ'σιὰ.
Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀποθέρι 2. 2) Τὸ μέρος τοῦ ἀγροῦ ὅπου
σταματᾷ προσκαίρως ὁ θερισμὸς ἐπερχομένης ἑσπέρας
διὰ νὰ ἐπαναληφθῇ τὴν ἐπομένην Στερελλ. (Αἰτωλ.): *Κρύν' τοῦ
δριπᾶν' 'ς τὴν ἀπουθιρ'σιὰ γιὰ νὰ τοῦ βρῆς πίσου ταχῆα.**

3) Ἡ ἀφινόμενη διαρκούντος τοῦ θερισμοῦ στενὴ ἀθέ-
ριστος λωρὶς μεταξὺ δύο θεριζόντων ὁμίλων Λεξ. Δημητρ.

ἀποθέρισμα τό, Πελοπν. (Ἀρκαδ. Μάν.) κ.ά. — Λεξ.
Αἰν. Ἡπίτ. Μ. Ἐγκυκλ. Ἐλευθερουδ. Πρω. Δημητρ. ἀπο-
θέρισμαν Πόντ. (Κρώμν. Τραπ. κ.ά.) ἀπουθέρ'σμα Στερελλ.
(Αἰτωλ.) ἀποθέριγμαν Πόντ. (Σάντ.)

Τὸ μεσν. οὐσ. ἀποθέρισμα.

Τὸ τέλος τοῦ θερισμοῦ ἔνθ' ἄν.: *Τῶρα 'ς τ' ἀποθερίσματα
ἦρθες κ' ἐσὺ Ἀρκαδ. Μᾶς πέτυχε 'πάνου 'ς τ' ἀποθέρισμα
Μάν. Ἀπᾶν' 'ς τ' ἀπουθέρ'σμα ἦρθα κ' ἰγὼ Αἰτωλ. Τῶρα οὐ
κόσμους βρίσκει ἀπᾶν' 'ς τ' ἀπουθέρ'σμα αὐτόθ. Ἡ σημ. καὶ
μεσν. Πβ. Λύβιστρ. καὶ Ροδάμν. Ε 1059 (ἔκδ. J Lambert)*

«θερίζω γῆς γεννήματα, ἔσπειρα μετὰ κόπον, | νὰ δεκα-
πλάσω τὸν καρπὸν εἰς τὸ ἀποθέρισμά μου». Συνών. ἰδ. ἐν
λ. ἀποθέρι 2.

ἀποθερισμός ὁ, Λεξ. Ἡπίτ. Μ. Ἐγκυκλ. Ἐλευθερουδ.
Πρω. Δημητρ. ἀπουθιρ'σμός Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποθερίζω.

*'Αποθέρισμα, ὁ ἰδ., ἔνθ' ἄν.: Πότι θὰ γίν' ἀπουθιρ'-
σμός; — Τῶρα τοὺν Ἀλουνάρ' εἶναι ἀπουθιρ'σμός Αἰτωλ.
Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀποθέρι 2.*

ἀποθεριώνομαι Πελοπν. (Λακων.) ἀποθερῶμαι
Πόντ. (Κερασ.)

Ἐκ τοῦ μεταγν. ἀποθηριοῦμαι.

Ἐξαγριώνομαι καθὼς θηρίον, ὀργίζομαι καθ' ὑπερ-
βολήν. Ἡ σημ. καὶ μεταγν. Πβ. Πολύβ. 1,67,6 «οὐ γὰρ
οἶον ἀνθρωπίνῃ χρῆσθαι κακίᾳ συμβαίνει τὰς τοιαύτας
δυνάμεις, ὅταν ἄταξ εἰς ὀργὴν καὶ διαβολὴν ἐμπέσωσι
πρὸς τινὰς, ἀλλ' ἀποθηριοῦσθαι τὸ τελευταῖον».

ἀποθερμίζω Θράκ. (Σηλυβρ. Τσανδ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. *θερμίζω*.

Χύνω τὸ ὕδωρ τῆς πρώτης βράσεως ὀσπρίων ἢ λαχα-
νικῶν. Συνών. ἀποχύνω.

ἀποθεσιμαῖο τό, ἀμάρτ. ἀπουθισ'μαῖο Στερελλ.
(Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ ἀπόθεσα ἄορ. τοῦ ρ. ἀποθέτω καὶ τῆς
καταλ. -μαῖο < -μαῖος, περὶ ἧς ἰδ. ΓΧατζιδ. ἐν
'Αθηνᾷ 22 (1910) 240 κέξ.

1) Ἀποταμίευσις: *Δὲν ἔκαμι ἀπουθισ'μαῖο 'ς τὰ νῆατα τ'.*

2) Τὸ μέρος ὅπου φυλάσσονται καρποὶ κττ., ἀποθήκη:
*Τό 'χου ἀπουθισ'μαῖο αὐτὸ ἰγὼ, βάνου οὔλα τὰ ἡδύσματά μ' μέσα.
Συνών. ἀποθετάρι 1, ἀποθηκάρι 2, ἀποθήκη 2,
κελλάρι. β) Ποσὸν ὅσο χωρεῖ ἡ ἀποθήκη: Ἐχ' ἐν'
ἀπουθισ'μαῖο φασούλια - καρύδια. Ἀπουθισ'μαῖα ἀπὸ σ'τάρια.*

3) Τὸ οἶονεῖ ἐν ἀποθήκῃ ἀποκείμενον ἢ κεκρυμμένον,
θησαυρὸς κεκρυμμένος: *Σ' αὐτὴν τ'ν οἰκονγένεια ἔχ' τ' ἀπου-
θισ'μαῖο τ'ς ἡ γραιά. Μέσ 'ς τ' ρίζα 'π' τὸν ἔλατον, καθὼς
ἔσκαβι, ἡῦρι τοῦ κακκάβ' μὲ τὰ φλουριά, ἱκεῖ εἶχι τ' ἀπου-
θισ'μαῖο τ' κάποιους κλέφτ'ς.*

ἀποθέστρα ἡ, ἀμάρτ. ἀμποθίστρα Πελοπν. (Ἀρκαδ.)
ἀποθέντρα Ἡπ. (Τσαμαντ.) ἀποθέχτρα Νάξ. (Ἀπύρανθ.
Κινίδ.) ἀποθέστρα Χίος (Συκ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποθέτω καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.
-τρα. Ὁ τύπ. ἀποθέχτρα κατ' ἐπίδρασιν ἄλλων ληγόν-
των εἰς -χτρα. Πβ. καὶ ἀρχ. ἀποθέται.

Μέρος κατάλληλον πρὸς ἀπόθεσιν τοῦ φορτίου, οἶον
τοιχος, λίθος κττ., διὰ ν' ἀναπαυθῇ ἐπ' ὀλίγον ὁ φέρων
ἔνθ' ἄν.: *Ὅπου συνηθοῦνε ν' ἀποθέχτουνε τὸ λένε ἀποθέχτρα.
Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀπόθεμα 2. Πβ.
ἀπόθεμα 2. Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. Κρήτ. καὶ κατὰ πληθ.
'Αποθέστρες καὶ Ἀποθέχτρες Νάξ. (Ἀπύρανθ. Κινίδ.)*

* **ἀπόθετα** ἐπίρρ. ἀμόθεχτα Σύμ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *ἀπόθετος.

Ἄνευ ἀποθέσεως τοῦ φορτίου πρὸς ἀνάπausιν: *Ἐφερεν
τὴν σηκωματέαν ἀμόθεχτα (κατ' ἔθος, προκειμένου νὰ ἀπο-
πλεύσῃ πλοιάριον, ἡ γυνὴ ἐκάστου δύτου ὀφείλει νὰ κομίσῃ
ἀπὸ τῆς οἰκίας εἰς τὴν προκυμαίαν ἓνα ἢ δύο σάκκους
διπυρίτου χωρὶς νὰ σταματήσῃ πρὸς ἀνάπausιν).*

ἀποθετάρι τό, Χίος (Νένητ. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ μεσν. οὐσ. ἀποθετάριον.

1) Μέρος τῆς οἰκίας ἐνθα ἀποτίθενται πρὸς φύλαξιν
διάφορα ἀντικείμενα. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀποθεσιμαῖο 2.

2) Μέρος κατάλληλον πρὸς ἀπόθεσιν φερομένου βάρους